

‘Is dat het? Was je daarom zo voorzichtig Buckie? Het ziet er gek uit hè, die rode straal!? En het is Rory, nou ja, kleine Rory! Rory zeg eens wat!’

‘Hey Nean!’ klonk het nu voor de zoveelste keer die dag, maar deze keer maakte hij er een paar gekke bewegingen bij alsof ie met een hond aan het spelen was. Buckie reageerde met een opgewekte blaf van herkenning en leek gerustgesteld.

‘Tets anders kan hij volgens mij niet zeggen,’ voegde Nean er nog aan toe. ‘Ik ben zó blij dat ik je zie,’ ging hij verder terwijl hij z’n hond nog even flink knuffelde, ‘maar we moeten nu opschieten! We moeten deze rode straal volgen! Kom jongen!’

Het was moeilijk in te schatten hoever ze nog moesten lopen tot ze bij het einde van de straal zouden zijn, maar het leek alsof ze in ieder geval niet véél verder omhoog hoefden. Nean zag een grote open plek en herinnerde zich dat daar normaal een parkje was waar hij vaak had gespeeld. Er was nog een vaag spoor te zien van de bosjes die er hadden gestaan. Kennelijk waren er hier en daar toch nog wat overblijfselen.

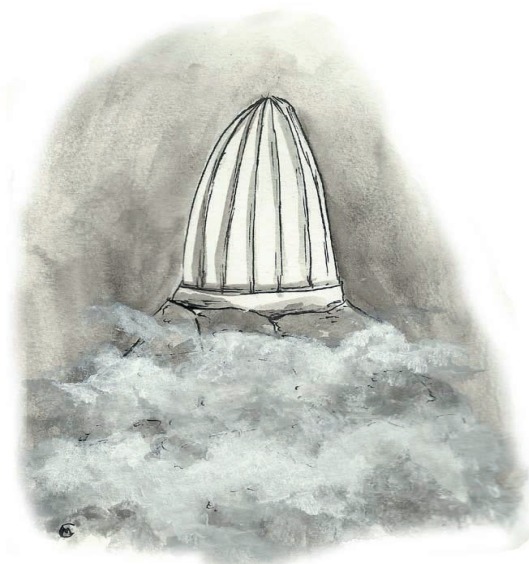
Nu leek het Nean een prima plek om eens goed rond en in de verte te kunnen kijken, zeker nu het nog weer wat lichter was geworden. Hij zocht de hoogste plek en draaide zich om. Wat hij zag schokte hem nog erger dan hij had verwacht..

5 Aftellen!!

Vrijwel overal waar Nean keek zag hij verwoeste huizen en gebouwen en er was zowat niks wat hij herkende. Alleen in de verte zag hij de onmiskenbare vorm van de Holle Steen, al lag deze deels verscholen achter een soort mist van wolken. Vanaf hier leek het zelfs alsof slechts het puntje van de Waterberg nog boven water lag.

De Holle Steen had daarmee eigenlijk zijn eigen eiland nu.

Niet lang daarna besepte Nean dat de rode straal dus niet naar de Holle Steen liep! Waarheen dan wel? En hoe kon dat? Ook daar moest hij achter zien te komen.

'Eerst nu deze straal volgen!' Zei Nean beslist tegen zichzelf. 'Kom Buckie, we moeten verder!'

Hij had geen idee hoe ver ze nog moesten. Ze waren in ieder geval ongeveer op de goede hoogte, zoveel was duidelijk. Toen ze aan het eind van een vervallen blok huizen aankwamen kreeg de rode straal eindelijk de ruimte en leek hij ergens bij een object in de lucht een eindpunt aan te wijzen.